

Inowrocław, 08.02.2022 r.

Maciej Basiński

Marcin Wroński

Radni Rady Miejskiej Inowrocławia

Szanowny Pan Ryszard Brejza

Prezydent Miasta Inowrocławia

INTERPELACJA

Dotyczy: Nadania nazwy rondu usytuowanemu na skrzyżowaniu ul. Szymborskiej, Miechowickiej i Unii Europejskiej - „Rondo Inowrocławskich Górników”.

Zwracamy się z prośbą o nadanie nazwy rondu usytuowanemu na skrzyżowaniu ul. Szymborskiej, Miechowickiej i Unii Europejskiej - „Rondo Inowrocławskich Górników”.

Inowrocław posiada bogate złoża soli kamiennej. Sól wydobywano w Inowrocławiu od czasów starożytnych, stąd określenie „miasto na soli”. Na początku lat 80. XX w. zapadła decyzja o zakończeniu eksploatacji i zalaniu ługiem poprodukcyjnym z zakładów chemicznych kopalni soli w Inowrocławiu. Proces ten przeprowadzono w latach 1986-1991.

W całym okresie działalności kopalni wydobyto 100 mln m³ solanki z 1400 komór - każda o wymiarach 100 m długości, 20 m szerokości i 9 m wysokości. Objętość wszystkich wyrobisk przekraczała 15 mln m³, a łączna długość chodników pod miastem wyniosła 290 km.

Początek inowrocławskiego solnictwa jest datowany na połowę V tysiąclecia p.n.e. Jednak materiał źródłowy potwierdzający prądziejową eksploatację soli w rejonie Inowrocławia to I - V w n.e.. Z tego bowiem okresu pochodzi warzelnia soli, odkryta na terenie osiedla Rąbin.

Kolejna, wczesnośredniowieczna warzelnia działała na przełomie XI-XII w. , na wzgórzu, w pobliżu kościoła Najświętszej Maryi Panny. Wydaje się, że budowa romańskiej świątyni Najświętszej Maryi Panny spowodowała zaprzestanie jej działalności.

Eksploatację inowrocławskich złóż wznowiono w XIX wieku. Gospodarczy rozwój miasta wiązano bowiem z uruchomieniem przemysłu solnego. W 1868 roku przystąpiono do poszukiwań korzystnych złóż. Rezultaty przyniosły wiercenia przeprowadzone przez rząd w 1871 roku, w wyniku których utworzono dwie kopalnie – rządową i prywatną

Grundmanna. Pracowały one metodą mokrą przez ługowanie złoża i eksploatację solanki. W 1873 roku wybudowano przy ulicy Pakoskiej warzelnię do przerobu solanki.

W 1894 roku kopalnię Grundmanna przekształcono w przedsiębiorstwo akcyjne „Steinsalzbezgwerk Inowrocław” (Kopalnia Soli Kamiennej Inowrocław), a w 1904r. połączono ją z fabryką sody w jedno przedsiębiorstwo „Steinsalz und Soda - fabrik - Hohensalza” (Zakłady soli kamiennej i sody). Rządowe pola górnicze w 1900 roku - Ost, Pielke i Bast połączono w Kopalnię KRONPRINZ. W 1907 roku obie kopalnie zostały całkowicie zalane. Przez następne dziewiętnaście lat solankę pompowano z zalanych szybów a w jej miejsce wtłaczano słodką wodę.

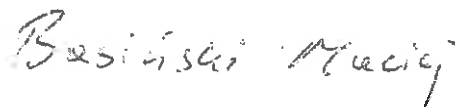
W 1923 roku podjęto decyzję o budowie nowej kopalni soli w Inowrocławiu. Kopalnia SOLNO rozpoczęła eksploatację soli w 1926r., a jej szyb SOLNO I usytuowano przy ul. Poznańskiej 92. W latach 1956-1964 wybudowano drugi szyb SOLNO II, skąd pierwszy wózek soli wyjechał 3 grudnia 1964r.

Na początku lat 80. XX w. zapadła decyzja o zakończeniu eksploatacji soli i zamknięciu kopalni w Inowrocławiu. Miała ją zastąpić budowana kopalnia w Przyjmie k. Mogilna. Dnia 1 kwietnia 1986 roku, na mocy decyzji Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego, przystąpiono do likwidacji Kopalni SOLNO, poprzez zalewanie wyeksploatowanych komór ługiem poprodukcyjnym z zakładów chemicznych. Proces ten zakończono w 1991 roku. W 1997 r. z krajobrazu miasta zniknęła wieża szybu SOLNO I.

Prosimy o pozytywne rozpatrzenie naszej prośby.

Z poważaniem

Radni Rady Miejskiej Inowrocławia

Maciej Basiński

Marcin Wroński